

KRAJSKÝ ÚŘAD OLOMOUCKÉHO KRAJE

Odbor strategického rozvoje kraje

Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

ČJ: KUOK 117826/2018

Olomouc 9. listopadu 2020

SpZn: KÚOK 92859/2020/OSR/7515

Oprávněná úřední osoba pro vyřízení: Ing. Dana Sejkorová

Oprávněná úřední osoba pro podepisování: Bc. Ing. Hana Mazurová

Počet listů: 8

Počet příloh: 0

Počet listů/svazků příloh: 0/0

ROZHODNUTÍ

Krajský úřad Olomouckého kraje, Odbor strategického rozvoje kraje (dále jen Odbor SR KÚOK) jako příslušný správní orgán dle ust. § 95 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád), na základě podnětu spolku Prostor Prostějov, z. s., sídlem Domamyslická 8/61, 796 04 Prostějov, zahájil přezkumné řízení ve věci přezkoumání veřejnoprávní smlouvy uzavřené dne 20. 8. 2020 mezi [redacted] a [redacted] a Magistrátem města Prostějova ve věci změny umístění stavby pod názvem „Novostavba rodinného domu č. 35“ na pozemku parc. č. [redacted] v katastrálním území Vrahovice, pod SpZn.: OD/1849/2020/Mou.

Odbor SR KÚOK po předběžném přezkoumání správního spisu dospěl k závěru, že ačkoli byla výše citovaná veřejnoprávní smlouva SpZn.: OD/1849/2020/Mou ze dne 20. 8. 2020 uzavřena v rozporu s právními předpisy, byla by újma, která by jejím zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který by nabyl práva z této veřejnoprávní smlouvy v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která by vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, a proto, v souladu s ust. § 94 odst. 4 správního řádu,

z a s t a v u j e

přezkumné řízení, vedené pod SpZn: KÚOK/92859/2020/OSR/7515, zahájené ve věci výše citované veřejnoprávní smlouvy uzavřené dne 20. 8. 2020 mezi [redacted] a [redacted] a Magistrátem města Prostějova pod SpZn.: OD/1849/2020/Mou.

Účastníci řízení podle ust. § 27 odst. 1 správního řádu:

[redacted]
[redacted]

O d ů v o d n ě n í

Dne 27. 7. 2020 obdržel Magistrát města Prostějova, Stavební úřad (dále jen Stavební úřad MMPv), žádost o uzavření veřejnoprávní smlouvy nahrazující územní rozhodnutí podle ust. § 78a zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen stavební zákon), o změně umístění stavby pod názvem „Novostavba rodinného domu č. 35“ na pozemku parc. č. [redacted] v katastrálním území Vrahovice. Předmětem žádosti je změna územního rozhodnutí ze dne 19. 8. 2013,

Sp.zn. SÚ/695/2013-Hr, č.j. PVMU 99123/2013 61, týkající se rodinného domu SO 35 na pozemku parc. č. [REDAKCE] v kat. území Vrahovice, spočívající ve změně samotné stavby rodinného domu, přičemž její napojení na infrastrukturu se nemění.

Následně Stavební úřad MMPv, resp. vedoucí Stavebního úřadu MMPv Ing. Jan Košťál, v souladu s ust. § 78a odst. 3 stavebního zákona, vyvěsil dne 28. 7. 2020 pod č. j. PVMU 91125/2020 61 informaci o podaném návrhu veřejnoprávní smlouvy na úřední desce. Dále je součástí spisu usnesení tajemnice Magistrátu města Prostějova ze dne 3. 8. 2020 pod č. j. PVMU 95034/2020 19, kterým byl vedoucí Stavebního úřadu MMPv Ing. Jan Košťál vyloučen ze správního řízení ve věci předmětné veřejnoprávní smlouvy a projednáním této věci byla pověřena Ing. Lenka Moučková, vedoucí oddělení dopravy a komunikací Odboru dopravy Magistrátu města Prostějova (dále jen Odbor dopravy MMPv).

Následně Odbor dopravy MMPv, v souladu s ust. § 78a odst. 3 stavebního zákona, vyvěsil dne 5. 8. 2020 pod č. j. PVMU 94730/2020 41, informaci o podaném návrhu veřejnoprávní smlouvy na úřední desce po zákonem stanovenou dobu 8 dnů.

Dne 20. 8. 2020 uzavřel Odbor dopravy MMPv s žadateli [REDAKCE] a [REDAKCE] veřejnoprávní smlouvu pod SpZn.: OD/1849/2020/Mou nahrazující územní rozhodnutí podle ust. § 78a stavebního zákona o změně umístění stavby pod názvem „Novostavba rodinného domu č. 35“ na pozemku parc. č. [REDAKCE] v katastrálním území Vrahovice a následně Odbor dopravy MMPv vyznačil účinnost smlouvy ke dni 20. 8. 2020, tj. ke dni předložení souhlasu všech osob, které byly v předmětné smlouvě uvedeny jako ty, které by byly účastníky územního řízení, bylo-li by vedeno.

Následně Odbor dopravy MMPv, v souladu s § 78a odst. 5 stavebního zákona, vyvěsil dne 21. 8. 2020 pod č. j. PVMU 101792/2020 41 oznámení o uzavření veřejnoprávní smlouvy na úřední desce po zákonem stanovenou dobu 15 dnů.

Poté dne 23. 8. 2020 Odbor SR KÚOK obdržel podnět spolku Prostor Prostějov, z. s., nazvaný „Podnět ke zrušení veřejnoprávní smlouvy pro rozpor s právními předpisy“, ve kterém spolek žádá o přezkoumání předmětné veřejnoprávní smlouvy a její zrušení, když byla uzavřena úřední osobou vyloučenou ze všech úkonů v řízení podle ust. § 14 odst. 1 správního řádu, fakticky ve věci rozhodovala podjatá osoba.

Přezkumné řízení veřejnoprávní smlouvy nahrazující územní rozhodnutí upravuje ust. § 78a odst. 9 stavebního zákona, které odkazuje na úpravu přezkumného řízení ve správním řádu a stanoví maximální možnou lhůtu, ve které lze přezkumné řízení veřejnoprávní smlouvy zahájit (1 rok od účinnosti veřejnoprávní smlouvy) a maximální lhůtu, ve které lze v přezkumném řízení ve věci rozhodnout (15 měsíců ode dne účinnosti smlouvy). Přezkum veřejnoprávních smluv upravuje ust. § 165 správního řádu, který ve svém odst. 7 odkazuje v případě přezkumu veřejnoprávních smluv na obdobné použití ustanovení o přezkumném řízení (ustanovení § 94 a násl. správního řádu). Podle legislativních pravidel vlády (schválených usnesením vlády č. 188 ze dne 19. 3. 1998 ve znění pozdějších novel), konkrétně čl. 41 odst. 1, použití slova „obdobně“ znamená, že se ustanovení o přezkumném řízení použijí „v plném rozsahu“.

Podle § 94 odst. 1 správního řádu v přezkumném řízení správní orgány z moci úřední přezkoumávají pravomocná rozhodnutí v případě, kdy lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy. Podle ust. § 96 odst. 2 správního řádu se soulad rozhodnutí s právními předpisy posuzuje podle právního stavu a skutkových okolností v době jeho vydání. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží. Podle § 97 odst. 3 tohoto zákona rozhodnutí, které bylo vydáno

v rozporu s právními předpisy, příslušný správní orgán zruší nebo změní, popřípadě zruší a věc vrátí odvolacímu správnímu orgánu nebo správnímu orgánu prvního stupně. Tyto správní orgány jsou vázány právním názorem příslušného správního orgánu. Při rozhodování v přezkumném řízení je správní orgán podle § 94 odst. 5 správního řádu povinen šetřit práva účastníků nabytá v dobré víře, zejména mění-li rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy (§ 97 odst. 3) nebo určuje-li, od kdy nastávají účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení (§ 99). Podle § 96 odst. 1 správního řádu lze usnesení o zahájení přezkumného řízení vydat nejdéle do dvou měsíců ode dne, kdy se příslušný správní orgán o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl, nejpozději však do 1 roku od právní moci rozhodnutí ve věci.

Podle ust. § 165 odst. 5 správního řádu provede přezkumné řízení u veřejnoprávních smluv podle ust. § 161 správního řádu, tj. smluv uzavřených namísto vydání rozhodnutí mezi správním orgánem a osobou, která by byla účastníkem řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu, správní orgán oprávněný řešit spor z veřejnoprávní smlouvy, tj. dle ust. § 169 odst. 1 písm. d) správního řádu správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který je stranou veřejnoprávní smlouvy. Pro Odbor dopravy MMPv (rozhodující v daném případě jako obecný stavební úřad místo Stavebního úřadu MMPv) je přitom dle ust. § 178 odst. 2 správního řádu nadřízeným správním orgánem právě Odbor SR KÚOK.

Odbor SR KÚOK tudíž na základě podaného podnětu k přezkoumání v souladu s ust. § 94 a násl. správního řádu posoudil zákonnost veřejnoprávní smlouvy uzavřené dne 20. 8. 2020 mezi [REDAKCE] a [REDAKCE] a Magistrátem města Prostějova ve věci změny umístění stavby „Novostavba rodinného domu č. 35“ na pozemku parc. č. [REDAKCE] v katastrálním území Vrahovice, pod SpZn.: OD/1849/2020/Mou. Přitom vycházel z příslušného prvostupňového správního spisu, který si za tímto účelem nechal předložit v celém rozsahu. Předmětný spis ve věci Odbor SR KÚOK obdržel dne 18. 9. 2020.

Podle ust. § 95 odst. 1 správního řádu správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který napadené rozhodnutí (zde veřejnoprávní smlouva nahrazující rozhodnutí) vydal, zahájí z moci úřední přezkumné řízení, jestliže po předběžném posouzení věci dojde k závěru, že lze mít důvodně za to, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy.

Vzhledem k tomu, že Odbor SR KÚOK po předběžném posouzení věci došel k závěru, že lze mít důvodně za to, že příslušná veřejnoprávní smlouva uzavřená dne 20. 8. 2020 mezi [REDAKCE] a [REDAKCE] a Magistrátem města Prostějova byla uzavřena v rozporu s právními předpisy a jsou tak dány důvody pro zahájení přezkumného řízení, usnesením pod č. j. KUOK 110620/2020, ze dne 16. 10. 2020, z moci úřední zahájil přezkumné řízení uvedené veřejnoprávní smlouvy uzavřené dne 20. 8. 2020 [REDAKCE] a [REDAKCE] a Magistrátem města Prostějova ve věci změny umístění stavby pod názvem „Novostavba rodinného domu č. 35“ na pozemku parc. č. [REDAKCE] v katastrálním území Vrahovice, pod SpZn.: OD/1849/2020/Mou.

Zjištěnou nezákonnost shledal Odbor SR KÚOK v tom, že předmětná veřejnoprávní smlouva byla uzavřena podjatou úřední osobou ve smyslu ust. § 14 odst. 1 správního řádu (viz níže), což je důvodem k provedení přezkumného řízení.

Odbor SR KÚOK po přezkoumání předloženého správního spisu zjistil následující.

Odbor dopravy MMPv po posouzení návrhu veřejnoprávní smlouvy o změně umístění stavby pod názvem „Novostavba rodinného domu č. 35“ na pozemku parc. č. [REDAKCE] v katastrálním území Vrahovice, předloženého [REDAKCE] a [REDAKCE] následně dne 20. 8. 2020 pod SpZn.: OD/1849/2020/Mou veřejnoprávní smlouvu uzavřel. Tato veřejnoprávní smlouva však byla uzavřena úřední osobou, u níž existují okolnosti

nasvědčující, že je vyloučena z projednávání předmětné žádosti a lze tak pochybovat o její nepodjatosti, tudíž byla uzavřena v rozporu s platnými právními předpisy (viz níže).

V daném případě je jedním z žadatelů o uzavření veřejnoprávní smlouvy [REDAKCE] [REDAKCE] který je současně primátorem statutárního města Prostějova, a také členem rady statutárního města, tedy hlavním představitelem územně samosprávného celku. Přitom o jeho podané žádosti rozhodovala oprávněná úřední osoba zařazená do Magistrátu města Prostějova, tedy úřadu tohoto územně samosprávného celku.

Podle ust. § 14 odst. 1 správního řádu je každá úřední osoba, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. Aby byla úřední osoba vyloučena, je tedy nutné splnit dvě podmínky. Za první jde o poměr této osoby k věci, účastníkům nebo jejich zástupcům a za druhé o důvodný předpoklad, že právě pro tento poměr má úřední osoba zájem na výsledku řízení, a to takový, který by mohl ovlivnit její nestranné posuzování věci a následné rozhodnutí. Žádná z těchto podmínek neobstojí samostatně.

Ze znění výše uvedených ustanovení je patrné, že správní řád zajišťuje, aby pravomoci správních orgánů vykonávaly pokud možno pouze osoby nestranné, tedy takové, jejichž postoj k výkonu své pravomoci nebude „zkřiven“ vztahem k věci samé či k těm, kteří na ní mají či mohou mít nějaký zájem (tj. vztahem, jež lze označit za nežádoucí). Právní úprava zde vychází z toho, že uvedené osoby nemají mít na vyřízení věci jiný zájem než ten, aby postupovaly zákonně (a v rámci toho i věcně správně a efektivně). Právní úprava vychází z toho, že nebezpečí ovlivnění nežádoucím vztahem je třeba aktivně předcházet tak, aby k němu pokud možno nikdy nedošlo, a proto připouští, že v některých případech bude z výkonu pravomoci v konkrétní věci vyloučena i osoba, o níž není ani zdaleka jisté, že u ní nežádoucí vztah existuje. Zákon tedy nevyžaduje jistotu ani přiměřenou pravděpodobnost existence nežádoucího vztahu; postačí již, jestliže o nepodjatosti lze pochybovat. Správní řád požadovaný důkazní standard precizuje formulací požadující existenci důvodného předpokladu, že s ohledem na nežádoucí vztah úřední osoby lze o její nepodjatosti pochybovat. Pro tuto formulaci z hlediska svého smyslu a účelu ani z hlediska konkrétních podmínek pro naplnění hypotézy právní normy není představitelné, aby závěr o vyloučení určité osoby z projednávání a rozhodování věci mohl být učiněn bez existence skutkových důvodů zakládajících důvodný předpoklad pochyb o nepodjatosti. Je tomu tak proto, že v právním státě se jakýkoli postup podle zákona musí opírat o objektivní kritéria a o racionální, v realitě zakotvené důvody, a nikoli o čistě subjektivní, o skutkové důvody neopřenu (libo)vůli toho, kdo pravomoc vykonává. Pochybnost o nepodjatosti je proto založena tehdy, jsou-li rozumné a z reality vycházející důvody k domněnce, že zde může existovat nežádoucí vztah, jenž by mohl „zkřivit“ postoj úřední osoby k výkonu jí svěřené pravomoci. I nízká míra pravděpodobnosti takového nebezpečí tedy může vést k závěru o vyloučení určité úřední osoby z úkonů v řízení. Důvodem k pochybnostem o nepodjatosti pak může být cokoli, co vzhledem ke své povaze může založit nežádoucí vztah mající potenciál ke „zkřivení“ postoje úřední osoby k výkonu jí svěřené pravomoci.

Právní úpravu podjatosti, přesněji řečeno právní úpravu, jež má zajistit, aby se na výkonu pravomoci správních orgánů podílely pouze nepodjaté úřední osoby, lze chápat jako jeden z prostředků k dosažení nestrannosti a striktní zákonnosti rozhodování orgánů veřejné správy. Za skutečnosti, které by mohly způsobit výše uvedené ovlivnění jinými než zákonnými prostředky, lze považovat ty, které naznačují, že zde existuje někdo, kdo

má zájem na určitém výsledku řízení, v němž se má rozhodovat, a přitom má či může mít schopnost působit na příslušnou úřední osobu. Uvedenými skutečnostmi tak např. může být podezření z nátlaku či snahy přímo ovlivnit rozhodování příslušné úřední osoby prostřednictvím jejího zaměstnaneckého vztahu.

Jak již bylo výše uvedeno, jedním z žadatelů o uzavření veřejnoprávní smlouvy byl také ■■■ ■■■ ■■■ který je současně primátorem statutárního města Prostějova, a také členem rady statutárního města. Žádost byla podána u stavebního úřadu věcně i místně příslušného k vyřízení podané žádosti. Poté však byl usnesením tajemnice Magistrátu města Prostějova vedoucí Stavebního úřadu MMPv Ing. Jan Košťál, tedy celý Stavební úřad MMPv, vyloučen z projednání předmětné veřejnoprávní smlouvy, a projednáním byl pověřen Odbor dopravy MMPv.

Podle zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, Magistrát města Prostějova (dále jen MMPv) tvoří primátor statutárního města ■■■ ■■■ ■■■ spolu se svými náměstký, tajemnicí MMPv a ostatními zaměstnanci statutárního města Prostějova zařazenými do MMPv. Tajemnice MMPv je odpovědná primátorovi statutárního města Prostějova za výkon přenesené působnosti, včetně působnosti obecného nebo speciálního stavebního úřadu, a také dalších správních orgánů, respektive jejich svěřené pravomoci, zabezpečované zaměstnanci statutárního města Prostějova, kteří jsou zařazeni v jednotlivých odborech MMPv. Tajemnice MMPv současně také stanoví platy všem zaměstnancům statutárního města Prostějova, zařazeným do MMPv a plní vůči nim úkoly statutárního orgánu zaměstnavatele. Obdobné úkoly jako statutární orgán zaměstnavatele plní primátor vůči tajemnici statutárního města Prostějova. Podle § 102 odst. 2 zákona o obcích je radě města, v jejímž čele stojí primátor, vyhrazeno stanovit rozdělení pravomocí v obecním úřadu, zřizovat a zrušovat odbory a oddělení obecního úřadu, dále na návrh tajemníka obecního úřadu jmenovat a odvolávat vedoucí odborů obecního úřadu. Primátor pak v souladu s ust. § 103 odst. 3 zákona o obcích jmenuje a odvolává se souhlasem ředitele krajského úřadu tajemníka obecního úřadu a stanoví jeho plat.

Podle Odboru SR KÚOK uvedené skutečnosti naznačují, že ■■■ ■■■ ■■■ jako žadatel, má zájem na kladném výsledku řízení, a také, což je zde podstatné, z pozice primátora statutárního města Prostějova může současně působit na úřední osoby MMPv prostřednictvím tajemnice MMPv, resp. jejich zaměstnaneckého poměru ke statutárnímu městu Prostějov, jehož je nejvyšším představitelem. Odbor SR KÚOK tak usoudil, že v daném případě zde existují důvodné pochyby o nepodjatosti úředních osob MMPv vzhledem ke zmiňovanému vztahu k žadateli. Je tedy z povahy věci patrné podezření, že v důsledku tohoto vztahu k žadateli mohl být MMPv při rozhodování v dané věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky.

Uvedené skutečnosti byly, jak je zřejmé z usnesení tajemnice MMPv ze dne 3. 8. 2020, č. j. PVMU 95034/2020 19, také důvodem pro vyloučení vedoucího Stavebního úřadu MMPv Ing. Jana Košťála z projednání žádosti ve věci předmětné veřejnoprávní smlouvy. Přitom vedoucí Stavebního úřadu MMPv Ing. Jan Košťál, v souladu s ust. § 14 odst. 4 správního řádu, sám tajemnici MMPv informoval o skutečnostech nasvědčujících o jeho vyloučení. Projednáním věci pak byla pověřena Ing. Lenka Moučková, vedoucí oddělení dopravy a komunikací Odboru dopravy MMPv.

Odbor SR KÚOK k tomu uvádí, že v případě, že je namítána podjatost jedné úřední osoby, o námitce rozhodne představený. Pokud nelze určit jinou úřední osobu daného úřadu, musí být o tom bezodkladně vyrozuměn orgán, který je přímo nadřízený tomuto orgánu. V daném případě vedoucí Stavebního úřadu MMPv sám informoval tajemnici MMPv o skutečnostech nasvědčujících jeho vyloučení, na základě nichž byl poté vyloučen. Tyto

skutečnosti však, tedy možný vliv primátora statutárního města na úřední osoby MMPv prostřednictvím jejich zaměstnaneckého poměru ke statutárnímu městu Prostějov, dopadají na všechny úřední osoby MMPv. Pokud je na základě výše uvedeného důvod pro vyloučení vedoucího Stavebního úřadu MMPv Ing. Jana Košťála, tak je také důvod pro vyloučení všech úředních osob MMPv. V daném případě tak měl být správně o této skutečnosti, v souladu s ustanovením § 14 odst. 5 správního řádu, informován Krajský úřad Olomouckého kraje, jako přímý orgán nadřízený Magistrátu města Prostějova, nikoliv projednáním věci pověřena jiná úřední osoba MMPv, tj. Ing. Lenka Moučková, vedoucí oddělení dopravy a komunikací Odboru dopravy MMPv. Případně i tato úřední osoba měla shodně, jako vedoucí Stavebního úřadu MMPv, informovat tajemnici MMPv o skutečnostech nasvědčujících jejímu vyloučení. To se však v daném případě nestalo, a předmětná veřejnoprávní smlouva byla uzavřena podjatou úřední osobou. Z výše uvedeného je zřejmé, že Odbor dopravy MMPv postupoval v rozporu s výše uvedenými předpisy. Z toho důvodu Odbor SR KÚOK, v souladu s ust. § 96 odst. 1 správního řádu, zahájil přezkumné řízení.

Zásadním pochybením uzavřené veřejnoprávní smlouvy o změně umístění stavby, které vedlo k zahájení přezkumného řízení, bylo zjištěno ve skutečnosti, že tato veřejnoprávní smlouva byla uzavřena podjatou úřední osobou. Přitom měl být správně o skutečnosti, že na MMPv nelze určit jinou úřední osobu pro vyřízení dané věci, informovat Krajský úřad Olomouckého kraje, jako přímý orgán nadřízený Magistrátu města Prostějova.

Při dalším přezkoumávání zákonnosti předmětné veřejnoprávní smlouvy pak Odbor SR KÚOK neshledal žádná další pochybení, a to z následujících důvodů.

Podle § 78a stavebního zákona může stavební úřad uzavřít se žadatelem veřejnoprávní smlouvu o umístění stavby, která nahradí územní rozhodnutí. Náležitosti veřejnoprávní smlouvy nahrazující územní rozhodnutí jsou stanoveny v § 16 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu.

Podle ust. § 78a odst. 2 stavebního zákona žadatel předloží stavebnímu úřadu návrh veřejnoprávní smlouvy, který obsahuje kromě označení smluvních stran náležitosti výroku územního rozhodnutí, včetně všech údajů a podmínek vyplývajících ze závazných stanovisek dotčených orgánů a odůvodnění souladu s požadavky § 90. Žadatel v návrhu veřejnoprávní smlouvy uvede osoby, které by byly účastníky územního řízení. K návrhu připojí dokumentaci v rozsahu jako k žádosti o vydání územního rozhodnutí, včetně situačního výkresu na podkladě katastrální mapy, a závazná stanoviska, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů. Žadatel k návrhu připojí souhlas k umístění stavebního záměru podle § 184a stavebního zákona.

Podle ust. § 94 odst. 1 stavebního zákona lze územní rozhodnutí změnit na odůvodněnou žádost oprávněného, a to tak, že se jeho dosavadní část nahradí novým územním rozhodnutím. Návrh na změnu územního rozhodnutí projedná stavební úřad v rozsahu této změny. Ustanovení o územním řízení se použijí obdobně (ust. § 94 odst. 4). Tudíž i územní rozhodnutí o změně územního rozhodnutí lze nahradit veřejnoprávní smlouvou.

Odbor SR KÚOK z předložené veřejnoprávní smlouvy a podkladů k ní přiložených zjistil, že uzavřená veřejnoprávní smlouva obsahuje všechny požadované náležitosti podle výše uvedených ustanovení. V čl. I veřejnoprávní smlouvy jsou označeny smluvní strany, které předmětnou smlouvu uzavřely. V čl. II veřejnoprávní smlouvy jsou vymezeny osoby, které by byly účastníky podle ust. § 27 odst. 2 nebo 3 správního řádu, kdyby probíhalo územní řízení, přičemž Odbor SR KÚOK považuje tento seznam dotčených osob za úplný. V čl. III veřejnoprávní smlouvy je náležitě popsána stavba, která je jejím předmětem, včetně jejího umístění. V čl. IV veřejnoprávní smlouvy je pak posouzen soulad navrhované stavby

s požadavky ust. § 90 stavebního zákona a v čl. V stanoviska dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů. V čl. V veřejnoprávní smlouvy jsou pak uvedeny veškeré podmínky pro umístění a projektovou přípravu stavby obsahující podmínky vyplývající ze závazných stanovisek příslušných dotčených orgánů. Dokumentace předložená společně s návrhem veřejnoprávní smlouvy, tj. dokumentace pro vydání rozhodnutí o umístění stavby (resp. změny v umístění) obsahuje všechny náležitosti podle přílohy č. 1 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb.

Jak je zřejmé ze všech podkladů, záměr je v souladu s Územním plánem Prostějov, podle kterého se pozemek, na němž je posuzovaná stavba umístěna, nachází v ploše smíšené obytné (SX), označené .1202, v nichž je hlavní funkcí bydlení v rodinných domech. Dále Odbor SR KÚOK zkoumal, zda je stavba v souladu se stanovisky dotčených orgánů a v souladu s obecnými požadavky na využívání území a technickými požadavky na stavby. Neshledal rozpor s těmito dokumenty a předpisy. K podané žádosti se rovněž kladně vyjádřily všechny příslušné dotčené správní úřady.

V samotném postupu Odboru dopravy MMPv (vyjma výše uvedeného) Odbor SR KÚOK také nezjistil žádné pochybení. Odbor dopravy MMPv postupoval zcela v souladu s § 78a odst. 3 stavebního zákona, kdy posoudil návrh veřejnoprávní smlouvy a vyvěsil informaci o podaném návrhu veřejnoprávní smlouvy na úřední desce po dobu 8 dnů. Následně Odbor dopravy MMPv tuto veřejnoprávní smlouvu s [REDAKCE] a [REDAKCE] dne 20. 8. 2020 uzavřel.

Podle § 78a odst. 4 stavebního zákona přitom nabývá veřejnoprávní smlouva v případě, že bude její návrh ze strany stavebního úřadu přijat, účinnosti až tehdy, kdy žadatel po jejím uzavření předloží stavebnímu úřadu souhlasy osob, které by byly účastníky územního řízení, s uzavřenou veřejnoprávní smlouvou, což stavební úřad na veřejnoprávní smlouvě vyznačí. V daném případě byla Odborem dopravy MMPv účinnost veřejnoprávní smlouvy vyznačena ke dni 20. 8. 2020. Následně Odbor dopravy MMPv, v souladu s ust. § 78a odst. 5 stavebního zákona, vyvěsil oznámení o uzavření uvedené veřejnoprávní smlouvy na úřední desce po zákonem stanovenou dobu 15 dnů.

Jak bylo již výše uvedeno, správní orgán je podle ustanovení § 94 odst. 5 správního řádu při rozhodování v přezkumném řízení povinen šetřit práva nabytá v dobré víře. Odbor SR KÚOK proto zkoumal a hodnotil, s přihlédnutím k výše uvedenému rozporu postupu Odboru dopravy MMPv při uzavírání předmětné veřejnoprávní smlouvy o změně umístění stavby pod názvem „Novostavba rodinného domu č. 35“ na pozemku parc. č. [REDAKCE] v katastrálním území Vrahovice, s právními předpisy, kdy tato veřejnoprávní smlouva byla uzavřena podjatou úřední osobou, zda zájem na dodržení zákonnosti převažuje nad dobrou vírou stavebníka či naopak. Pod pojmem dobrá víra je v tomto případě nutno chápat objektivně posuzované vědomí jedince o souladu jednání s právem, nikoliv pouhá nevědomost, že určitý stav je v rozporu s právem. Jinými slovy, dobrá víra jako nezaviněná nevědomost chrání jedince, který se zřetelem ke všem okolnostem nevěděl a ani nemohl vědět, že určitý stav je v rozporu s právem (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 94/2011-102 ze dne 22. 9. 2011). Posouzení, zda účastníkovi řízení svědčí dobrá víra, záleží vždy na konkrétních skutkových a právních okolnostech. Pro vznik a trvání dobré víry je podstatná zejména doba, která uplynula od vydání nezákonného rozhodnutí, ale také příčina, míra a povaha zjištěné nezákonnosti.

Z důvodu posouzení váhy práva stavebníka nabytého v dobré víře pak Odbor SR KÚOK zkoumal všechny okolnosti, na základě nichž byla přezkoumávaná veřejnoprávní smlouva uzavřena, tedy i k tomu, zda stavebníci podali úplný návrh veřejnoprávní smlouvy, včetně projektové dokumentace a zda byly předloženy všechny podklady dle stavebního zákona

a předpisů souvisejících. Jak bylo již uvedeno, stavebníci předložili Stavebnímu úřadu MMPv úplný návrh veřejnoprávní smlouvy, a to včetně dokumentace v rozsahu jako k žádosti o vydání územního rozhodnutí a všech podkladů vyžadovaných stavebním zákonem a předpisy souvisejícími. Odbor SR KÚOK dodává, že podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) správního řádu je místní příslušnost správního orgánu určena v řízeních týkajících se nemovitosti místem, kde se nemovitost nachází, v daném případě statutární město Prostějov, kat. území Vrahovice. Místní příslušnost správních orgánů určuje, který konkrétní správní orgán téhož stupně je povolán jednat a rozhodovat v určitých druhově určených věcech formou konstitutivního či deklaratorního rozhodnutí. Správní řízení vede ve věci vždy správní orgán k tomu věcně, místně a funkčně příslušný, tj. v daném případě Magistrát města Prostějova, v jehož správním obvodu se stavba nachází. Stavebníci tak podali návrh na uzavření veřejnoprávní smlouvy u příslušného správního orgánu, který je dle výše uvedeného příslušný o jejím podaném návrhu rozhodnout. Z uvedeného je tedy zřejmé, že stavebníci zcela splnili všechny zákonem stanovené požadavky pro uzavření veřejnoprávní smlouvy. Zásadním pochybením uzavřené veřejnoprávní smlouvy tedy byl pouze postup Odboru dopravy MMPv, který veřejnoprávní smlouvu uzavřel, byť je zde důvod pro vyloučení všech úředních osob MMPv (viz výše). Přitom měl být správně, jak bylo výše uvedeno, o této skutečnosti informován Krajský úřad Olomouckého kraje, jako přímý orgán nadřízený Magistrátu města Prostějova, nikoliv projednáním věci pověřena jiná úřední osoba MMPv. Případně i tato úřední osoba měla informovat tajemnici MMPv o skutečnostech nasvědčujících její vyloučení.

Odbor SR KÚOK tak dospěl k závěru, že uvedená nezákonnost uzavřené veřejnoprávní smlouvy o změně umístění stavby vznikla pouze nesprávným postupem Odboru dopravy MMPv, nikoli vinou stavebníků, kteří tak nabyli právo umístit stavbu podle uzavřené veřejnoprávní smlouvy v dobré víře ve správnost rozhodování Odboru dopravy MMPv, který měl sám výše uvedený „nedostatek“ podaného návrhu na uzavření veřejnoprávní smlouvy odhalit a postupovat v souladu s právními předpisy.

Jak již bylo výše uvedeno, při rozhodování v přezkumném řízení je správní orgán povinen šetřit práva nabytá v dobré víře (§ 94 odst. 5 správního řádu). Podle ust. § 94 odst. 4 správního řádu platí, jestliže po zahájení přezkumného řízení dojde správní orgán k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví. Toto ustanovení je výrazem zásady ochrany práv nabytých v dobré víře obsažené v ust. § 2 odst. 3 správního řádu, podle níž správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká, a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu. Zásada ochrany práv nabytých v dobré víře (tzn. subjektivních práv), dostává v daném případě přednost před zásadou legality vyplývající z ust. § 2 odst. 1 správního řádu, resp. zásadou ochrany veřejného zájmu podle ust. § 2 odst. 4 správního řádu. Ochrana práv nabytých v dobré víře může dostat přednost před zrušením nebo změnou pravomocného rozhodnutí, tedy před zásadou legality, jen v tom případě, že újma, která by vznikla zrušením nebo změnou tohoto rozhodnutí by byla ve zjevném nepoměru k újmě, která již vznikla v důsledku pravomocného rozhodnutí jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, tzn. veřejnému zájmu vyplývajícímu ze zvláštního zákona (jedná se o jednotlivé veřejné zájmy, které jsou těmito zákony chráněny). Konkrétní zvážení všech pro a proti a rozhodnutí se pro preferenci toho či onoho zákonem chráněného zájmu (legalita nebo dobrá víra) bude vždy na správním orgánu.

Takovou újmou ve výše naznačeném smyslu, která vznikla na veřejném zájmu, zpravidla nebude samotná skutečnost, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem. Veřejným zájmem obecně zmíněným v ust. § 94 odst. 4 správního řádu však není (stejně jako v případě ust. § 2 odst. 4 správního řádu) zájem na zákonnosti správních orgánů. Zásada zákonnosti a zásada ochrany veřejného zájmu jsou dvě různé zásady (§ 2 odst. 1 a § 2 odst. 4 správního řádu) a veřejným zájmem také není cokoli, co za veřejný zájem pokládá správní orgán, ale jen to, co je jako veřejný zájem chráněno zvláštními zákony. Nelze tedy tautologicky argumentovat tím, že nezákonné rozhodnutí se musí zrušit nebo změnit, neboť jeho vydáním vznikla újma veřejnému zájmu na dodržení zásady zákonnosti, když ust. § 94 odst. 4 správního řádu představuje právě jednu z možných výjimek ze zásady legality ve prospěch zásady ochrany práv nabytých v dobré víře. Zásada ochrany práv nabytých v dobré víře se proto při aplikaci tohoto ustanovení nepoměřuje se zásadou legality, ale s újmou na právech ostatních účastníků správního řízení nebo s újmou veřejnému zájmu podle zvláštního zákona (viz komentář k ust. § 94 odst. 4 správního řádu „Správní řád s komentářem, II. vydání, JUDr. Josef Vedral, Ph.D.“).

K charakteru přezkumného řízení se vyslovil již Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 21. 1. 2010, č. j. 6 As 36/2009 - 162, kde uvedl následující: *„Při využívání § 94 a násl. správního řádu je třeba dbát toho, že každý vrchnostenský správní akt, rozhodnutí, je již pojmově zásahem do subjektivních oprávnění a povinností osoby. Stalo-li se takové rozhodnutí pravomocným, musí státní moc poskytovat výkonu práv účinnou ochranu a jejich nositelům garanci nenarušitelnosti takovýchto práv. [...] Jestliže se rozhodnutí stane pravomocným (doslova „nabude moci práva“, stává se právem), je jím vázán nejen jeho adresát, ale i jeho původce a rozhodnutí je považováno za zákonné a věcně správné. Je samozřejmé, že právo musí stanovit mechanismy, jak odstranit akty nezákonné, které se staly právem. Tyto mechanismy jsou však výjimkou, jejich uplatnění je vázáno na přísné podmínky a užijí se jen tam, kde zájem na odstranění nezákonnosti vyžaduje prolomení shora naznačených principů, a jen v rozsahu nezbytném k dosažení účelu (zásada ne ultra vires). [...] K odstranění věcných, procesních i hmotněprávních vad správních rozhodnutí slouží řádné opravné prostředky, podávané proti nepravomocným rozhodnutím. Přezkumné řízení podle § 94 a násl. správního řádu z roku 2004 je mimořádným opravným prostředkem směřujícím do změny či zrušení již pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Kritériem přezkoumávání je pak pouze zákonnost přezkoumávaného správního rozhodnutí, nikoliv též věcná správnost nebo jiná hlediska. I v případě rozporu přezkoumávaného rozhodnutí s právními předpisy však musí přezkoumávající orgán dbát na zachování proporcionality mezi právy účastníka nabytými v dobré víře a právní jistotou na straně jedné a požadavkem na zákonnost na straně druhé.“* K obdobným závěrům dospěl i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 9. 12. 2014, č. j. 2 As 74/2013 - 45, publ. pod č. 3166/2015 Sb. NSS, ve kterém zdůraznil, že přezkoumávající orgán je povinen šetřit práv nabytých v dobré víře a dbát na zachování zásady proporcionality vyjádřené v § 94 odst. 4 správního řádu, přičemž podmínky pro aplikaci přezkumného řízení jako výjimečného institutu je třeba vykládat restriktivně.

Ustanovení § 94 odst. 4 a 5 správního řádu v přezkumném řízení chrání osoby, které nabyly svých práv v dobré víře. V přezkumném řízení je tak třeba přihlídnout k dopadu případného zrušení rozhodnutí na subjektivní práva založená již pravomocným rozhodnutím a poměřovat je s veřejným zájmem, respektive s právy třetích osob. Kritérium posuzování jednání z hlediska dobré víry jednajícího není zákonem definováno, avšak je tradiční a trvalou součástí právních řádů. Dobrou víru vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 9. 2011, č. j. 1 As 94/2011 - 102, jako objektivně posuzované

vědomí jednotlivce o souladu jednání s právem: „dobrá víra jako nezaviněná nevědomost chrání jedince, který se zřetelem ke všem okolnostem nevěděl a ani nemohl vědět, že určitý stav je v rozporu s právem.“ Zásada ochrany dobré víry, jak ji vnímá ust. § 2 odst. 3 správního řádu, bezprostředně souvisí zejména se zásadou právní jistoty a se zásadou presumpce správnosti aktů veřejné správy.

O nutnosti vzít v potaz nejen nezákonnost rozhodnutí, ale též práva nabytá v dobré víře pojednává početná judikatura Nejvyššího správního soudu. Podle ní „[i] v případě rozporu přezkoumávaného rozhodnutí s právními předpisy však musí přezkoumávající orgán dbát na zachování proporcionality mezi právy účastníka nabytými v dobré víře a právní jistotou na straně jedné a požadavkem na zákonnost na straně druhé“ (rozsudek ze dne 21. 1. 2010, č. j. 6 As 36/2009 - 162). „Správní orgány jsou povinny postupovat v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů, zejména pak se zásadou ochrany práv nabytých v dobré víře a ochrany oprávněných zájmů osob ve spojení se zásadou přiměřenosti zásahu do těchto práv (§ 2 odst. 3 správního řádu), jejichž konkrétním projevem je mimo jiné právě povinnost správních orgánů poměřovat újmy účastníků, které by vznikly zastavením přezkumného řízení o protiprávním rozhodnutí správního orgánu (§ 94 odst. 4 správního řádu) či při změně či rušení takového rozhodnutí (§ 94 odst. 5 ve spojení s § 97 odst. 3). Po správních orgánech je v přezkumném řízení požadováno, aby citlivě vážily veškeré okolnosti a vydaly takové rozhodnutí, které by nevyvolalo větší poruchy správy, ani větší újmu účastníkům, než způsobilo původní protiprávní rozhodnutí. Proto také dává v určitých případech přednost možnosti ponechat nezákonné rozhodnutí beze změn“ (rozsudek ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 As 36/2011 - 79, bod 23.). Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 7. 2009, č. j. 8 Afs 85/2007 - 54, „i při volném správním uvážení je totiž správní orgán omezován principy platícími v moderním právním státě, a to zejména principem legitimního očekávání, který ač nebývá v zákonných textech výslovně pojmenován, je tradičně považován za součást českého právního řádu; je ostatně odvoditelný také ze základních zásad správního řízení“. Ochrana legitimního očekávání musí tedy tím spíše mít své místo při rozhodování vedeném zákonem jasně vyjádřenými kritérii, byť v daném případě formou neurčitého právního pojmu „dobré víry“.

Požadavek ochrany dobré víry ve veřejném právu se opakovaně objevuje i v judikatuře Ústavního soudu: „[P]odstatou uplatňování veřejné moci v demokratickém právním státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR) je kromě jiného také princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci, ať už v individuálním případě plynou přímo z normativního právního aktu nebo z aktu aplikace práva. Princip dobré víry působí bezprostředně v rovině subjektivního základního práva jako jeho ochrana, v rovině objektivní se pak projevuje jako princip presumpce správnosti aktu veřejné moci“ [nález sp. zn. IV. ÚS 150/01 ze dne 9. 10. 2003 (N 117/31 SbNU 57)].

Posouzení, zda svědčí účastníkovi řízení dobrá víra, záleží vždy na konkrétních skutkových a právních okolnostech. Pro vznik a trvání dobré víry je podstatná zejména doba, která uplynula od vydání nezákonného rozhodnutí, ale také příčina, míra a povaha zjištěné nezákonnosti. K samotné otázce dobré víry se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 12. 2. 2015, č. j. 2 As 241/2014 - 36, www.nssoud.cz, když uvedl, že „stavebník se nemůže zpravidla dovolávat dobré víry tehdy, pokud realizoval záměr bez povolení, případně jej realizoval způsobem výrazně odlišným od schválené projektové dokumentace, anebo sám způsobil, že stavební úřad nemohl řádně splnit svoji zákonnou povinnost posoudit záměr a vydat takové rozhodnutí, které by vycházelo z pravdivého vylíčení rozhodných skutečností. Jedná se tedy ve všech případech o závažné chyby na straně stavebníka. Tomu odpovídají i závěry odborné literatury [srov.

např. J. Vedral: Správní řád, Komentář, II. aktualizované a rozšířené vydání, BOVA POLYGON, Praha 2012, str. 822: „*Ustanovení § 94 odst. 5 by se nepoužilo např. v případě, že by bylo zjištěno, že pravomocné rozhodnutí bylo vydáno na základě nepravdivých údajů uvedených žadatelem v žádosti nebo v průběhu řízení o žádosti, což by znamenalo, že nemohl být v dobré víře. Pokud bude naopak rozpor rozhodnutí s právními předpisy mít původ pouze v postupu správního orgánu, aniž by k tomu účastník řízení svým přičiněním jakkoliv přispěl (např. správní orgán nesprávně hodnotil nějaký důkaz nebo ignoroval obsah závazného stanoviska), nebo o tom věděl a je tak v dobré víře, že rozhodnutí bylo vydáno správným postupem, bude třeba jeho v dobré víře nabytá práva šetřit.*“]. Vedle toho nelze přiznat dobrou víru ani takovému jednání stavebníka, které je bezpochyby v příkrém a naprosto zjevném rozporu se základními zásadami územního plánování, ochrany životního prostředí a veřejného zdraví. A to ani tehdy, pokud stavebník neuvede stavební úřad v omyl a stavební úřad povolení k umístění či ke stavbě v rozporu se zákonem vydá.

V ostatních případech však nelze na stavebníka plně přenášet povinnosti orgánů státní správy. Pokud by jakékoliv nedostatky žádosti stavebníka automaticky vylučovaly vznik a existenci jeho dobré víry, odpovídal by stavebník za správnost interpretace právní úpravy. Za posouzení souladu záměru se zákonnými požadavky jsou ovšem v první řadě zodpovědné správní orgány. [...] Pakliže záměr není v souladu s těmito požadavky nebo jestliže by umístěním a realizací záměru mohly být ohroženy zájmy chráněné tímto zákonem [stavebním zákonem] nebo zvláštními právními předpisy, stavební úřad nevydává územní rozhodnutí a dle § 92 odst. 3 stavebního zákona žádost o vydání územního rozhodnutí zamítne [pozn. Odboru SR KÚOK – v tomto konkrétním případě platí obdobně také pro uzavření veřejnoprávní smlouvy]. (...) dobrou víru nelze zaměňovat s pouhou nevědomostí. Nicméně bez přihlédnutí ke konkrétním okolnostem posuzované věci tento závěr samotný neobstojí, neboť u žadatelů o vydání povolení lze předpokládat přirozenou míru nejistoty ohledně souladu záměru s podrobnou právní regulací. Stavební úřad, na straně druhé, disponuje dostatečným personálním a odborným zázemím, aby žádost zevrubně posoudil a v případě rozporu s právními předpisy vyzval žadatele k jejímu doplnění nebo žádost zamítl“.

Při posouzení váhy práva žadatele nabytého v dobré víře pak Odbor SR KÚOK vycházel především z aktuální judikatury Ústavního soudu ČR, konkrétně z nálezu Ústavního soudu ČR sp.zn. I. ÚS 17/16 ze dne 4. 9. 2018, ve kterém Ústavní soud ČR vymezil tři modelové skupiny situací, které mohou při řešení otázky nabytí práv z rozhodnutí v dobré víře nastat.

První skupinou jsou případy, kdy nezákonnost aktu veřejné moci je způsobena čistě pochybením na straně veřejné moci (procesní vady, nesprávný výklad práva). V takovém případě je dobrá víra a důvěra ve správnost a zákonnost aktu na straně jednotlivce dána. Ke zrušení rozhodnutí lze přistoupit jen ve výjimečných případech.

Druhou skupinou jsou případy, kdy nezákonnost aktu veřejné moci je způsobena pochybením na obou stranách vertikálního vztahu veřejná moc - jednotlivec. Půjde především o pochybení orgánů veřejné moci, o nichž osoba, která z daného rozhodnutí nabyla práva, musela vědět (uvedení nesprávných či zjevně neúplných, zejména skutkových zjištění a předpokladů, na což jednotlivec přes svou vědomost před vydáním rozhodnutí či po něm neupozornil). V této situaci nemůže být dána dobrá víra ve správnost takového rozhodnutí, ale nevylučuje to důvěru v jeho zákonnost a neměnnost (tu je nutné přihlédnout k plynutí času a rozvoji navazujících právních vztahů). V případě přistoupení

ke zrušení napadeného rozhodnutí je nutné, pokud je to možné, zmírnit negativní dopady na oprávněnou osobu.

Třetí skupinou jsou pak případy, kdy nezákonnost aktu veřejné moci je způsobena především či výlučně ze strany oprávněného ze správního rozhodnutí (úmyslné uvedení orgánu veřejné moci v omyl uvedením nepravdivých skutečností, předložení nepravdivých podkladů, popř. dosažením příznivého rozhodnutí jiným protiprávním způsobem). Za této situace nemůže být dána ani dobrá víra ve správnost rozhodnutí, ani důvěra v jeho zákonnost a neměnnost. Při přistoupení ke zrušení napadeného rozhodnutí není zpravidla důvod chránit oprávněnou osobu před dopady jejího protiprávního jednání (ledaže by bylo nutné chránit práva třetích, nezúčastněných osob).

Odbor SR KÚOK tudíž v souladu s výše uvedeným zkoumal, zda byly naplněny i další podmínky nutné pro použití ust. § 94 odst. 4 správního řádu, konkrétně, zda stavebníci získali právo umístit (resp. provést změnu umístění) stavbu rodinného domu nezákonně uzavřenou veřejnoprávní smlouvou v dobré víře, a zda by byla újma, která by zrušením předmětné veřejnoprávní smlouvy vznikla osobám, které z něj nabyly práva v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla touto veřejnoprávní smlouvou jiným osobám nebo veřejnému zájmu.

V tomto konkrétním případě se jedná o změnu územního rozhodnutí ze dne 19. 8. 2013, Sp.zn. SÚ/695/2013 - Hr, č.j. PVMU 99123/2013 61, týkající se rodinného domu č. 35 na pozemku parc. č. [REDAKCE] v kat. území Vrahovice, spočívající ve změně samotné stavby rodinného domu, přičemž její napojení na infrastrukturu se nemění. Jak bylo již uvedeno, stavebníci návrh na uzavření předmětné veřejnoprávní smlouvy podali u věcně i místně příslušného správního orgánu a k návrhu předložili veškeré podklady podle požadavků stavebního zákona a předpisů souvisejících. Avšak, jak bylo již výše uvedeno, Odbor SR KÚOK po předběžném přezkoumání správního spisu dospěl k závěru, že veřejnoprávní smlouva byla uzavřena úřední osobou, u níž jsou důvodné pochybnosti o její nepodjatosti a tímto tak došlo k újmě veřejného zájmu chráněného na základě správního řádu, aby pravomoci správních orgánů vykonávaly pokud možno pouze osoby nestranné, tj. takové, jejichž postoj k výkonu své pravomoci nebude „zkřiven“ vztahem k věci samé či k těm, kteří na ní mají či mohou mít nějaký zájem (tj. vztahem, jež lze označit za nežádoucí).

Na místě je ovšem zmínit události předcházející uzavření této veřejnoprávní smlouvy v jejich celistvosti. Stavebníci požádali o uzavření veřejnoprávní smlouvy ve věci změny v umístění stavby rodinného domu, a k žádosti předložili veškeré podklady vyžadované stavebním zákonem a předpisy souvisejícími. Jak je ze správního spisu zřejmé, Stavební úřad MMPv, resp. vedoucí Stavebního úřadu MMPv Ing. Jan Košťál, vyvěsil na úřední desce informaci o podaném návrhu veřejnoprávní smlouvy. Následně však byl usnesením tajemnice MMPv vyloučen z projednání předmětné veřejnoprávní smlouvy. Projednáním pak byla pověřena Ing. Lenka Moučková, vedoucí oddělení dopravy a komunikací Odboru dopravy MMPv. Ta nejprve vyvěsila informaci o podaném návrhu veřejnoprávní smlouvy, následně po posouzení návrhu veřejnoprávní smlouvu uzavřela, vyznačila její účinnost a poté vyvěsila oznámení o jejím uzavření na úřední desce. Přitom skutečnost, že žadatel (resp. jeden z žadatelů) je současně primátorem statutárního města, a tudíž ze své pozice primátora může působit na úřední osoby MMPv, a to na všechny úřední osoby MMPv, prostřednictvím jejich zaměstnaneckého poměru ke statutárnímu městu Prostějov, je zde zcela evidentní. Na MMPv tudíž není možné určit žádnou úřední osobu, na kterou by žadatel jako primátor nemohl ze své pozice působit, a o této skutečnosti měl být správně informován Krajský úřad Olomouckého kraje (viz výše).

V daném případě lze sice připustit, že žadateli může být, a to ze znalosti svých oprávnění,

kteřá jsou mu v pozici primátora ze zákona č. 128/2000 Sb. vyhřazena, výše uvedená skutečnost známa, nicméně s ohledem na výše uvedené nelze toto považovat za jeho pochybení. Jak bylo již uvedeno, žádost musí být podána u věcně a místně příslušného správního orgánu, jímž je v tomto případě MMPv. Žadatelé tak neměli jinou možnost, než žádost u tohoto správního orgánu podat. Bylo tak MMPv tuto chybu „odhalit“ a poté postupovat v souladu s platnými právními předpisy. Stavebníci tak prakticky „postupovali“ dle pokynů Odboru dopravy MMPv a s ohledem na výše uvedené mohli být v dobré víře, že uvedený postup Odboru dopravy MMPv je v souladu s požadavky právních předpisů.

Podle názoru Odboru SR KÚOK také nelze bez dalšího konstatovat, že by dobrá víra stavebníků byla vyloučena tím, že zapříčinili, aby Odbor dopravy MMPv nemohl řádně splnit svou povinnost vydat zákonné rozhodnutí, v tomto případě veřejnoprávní smlouvu, která by vycházela z pravdivého vylíčení rozhodných skutečností. O tom by bylo možné uvažovat například tehdy, pokud by stavebník přispěl k rozporu rozhodnutí stavebního úřadu s právními předpisy tím, že by ve své žádosti uvedl nepravdivé údaje (ať již úmyslně či nikoli), a současně věděl o postupu stavebního úřadu rozporném s právními předpisy (neinformování dotčených orgánů, zahájení řízení při nenaplnění zákonných podmínek; viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2012, č. j. 1 As 145/2012 - 48). Tak tomu však v nyní projednávané věci nebylo. Jak již bylo uvedeno, stavebníci předložili úplný návrh veřejnoprávní smlouvy včetně všech požadovaných podkladů dle stavebního zákona a předpisů souvisejících.

Na základě všech výše uvedených skutečností Odbor SR KÚOK vyhodnotil, že v daném případě v souladu s nálezem Ústavního soudu ČR sp.zn. I. ÚS 17/16, ze dne 4. 9. 2018, na tento případ dopadá situace skupiny první, kdy nezákonnost aktu veřejné moci je způsobena čistě pochybením na straně Odboru dopravy MMPv. V takovém případě je podle Ústavního soudu ČR dobrá víra a důvěra ve správnost a zákonnost aktu na straně jednotlivce dána, a k jeho zrušení lze přistoupit jen ve výjimečných případech. Stavebníci tak nabyli právo umístit stavbu rodinného domu podle uzavřené veřejnoprávní smlouvy v dobré víře založené na důvěře ve správnost rozhodování Odboru dopravy MMPv, a její existenci tak nelze bez dalšího vyloučit z důvodu vady veřejnoprávní smlouvy plynoucí z pochybení na straně Odboru dopravy MMPv (nikoliv z jednání stavebníka). Odbor SR KÚOK tak v souladu s výše uvedeným dále posuzoval a hodnotil, jaká újma by vznikla stavebníkům zrušením přezkoumávané veřejnoprávní smlouvy, a naopak jaká újma by vznikla v opačném případě veřejnému zájmu.

Jak bylo již výše uvedeno, v tomto případě se jedná o změnu územního rozhodnutí týkajícího se stavby rodinného domu v kat. území Vrahovice. Jak vyplývá z předloženého správního spisu, předmětná veřejnoprávní smlouva nabyla účinnosti 20. 8. 2020. Stavebníci tudíž neměli důvod dále nepokračovat v přípravě předmětné stavby, jako je zadání projektové dokumentace stavby rodinného domu a dalších podkladů pro povolení její realizace, ale i další přípravné práce na její budoucí realizaci, např. výběr stavebního podnikatele, který bude stavbu realizovat, včetně smluvního vztahu či řešení financování předmětné stavby, např. prostřednictvím hypotéky. I když Odbor SR KÚOK není známo, v jaké fázi je nyní příprava uvedené stavby, je zcela evidentní, že případným zrušením přezkoumávané veřejnoprávní smlouvy by byli stavebníci vystaveni nutnosti přerušit ne-li úplně zastavit výše zmiňované přípravné práce na stavbě rodinného domu, a to z důvodu neexistence příslušného povolení změny v umístění stavby podle stavebního zákona. Nelze vyloučit, že by se v důsledku tohoto mohli vystavit případnému nebezpečí možných sankcí z již uzavřených smluv, a to zejména z důvodu případného nedodržení sjednaných podmínek.

V opačném případě je dále nutné posoudit, jaká újma by vznikla veřejnému zájmu. Jak již bylo výše uvedeno, Odbor dopravy MMPv postupoval v rozporu se zákonem, když výše zmiňovaná veřejnoprávní smlouva byla uzavřena úřední osobou, u níž existují okolnosti nasvědčující, že je vyloučena z projednávání předmětné žádosti a lze tak pochybovat o její nepodjatosti. Nicméně Odbor SR KÚOK pro posouzení újmy považuje za podstatné, že při dalším přezkoumávání, jak bylo výše také uvedeno, neshledal v postupu Odboru dopravy MMPv žádná další pochybení. Umístěním dané stavby jsou naplněny požadavky stavebního zákona a předpisů souvisejících, tj. stavba je umístěna v souladu s Územním plánem Prostějov, s obecnými požadavky na využívání území a technickými požadavky na stavby, ke stavbě se rovněž kladně vyjádřily všechny příslušné dotčené správní úřady. Odbor SR KÚOK tak z výše uvedeného posouzení dospěl k závěru, že umístěním stavby pod názvem „Novostavba rodinného domu č. 35“ nedojde k negativnímu dotčení ostatních veřejných zájmů chráněných příslušnými zvláštními předpisy.

Odbor SR KÚOK také posuzoval, jaká újma by vznikla jiným osobám. Přitom přihlédl k tomu, že všichni vlastníci sousedních pozemků či staveb, kteří mohou být navrhovaným umístěním stavby rodinného domu dotčeni, vyslovili souhlas s uzavřenou veřejnoprávní smlouvou. Z uvedeného tak lze dovodit, že s takto navrhovanou stavbou rodinného domu souhlasí a necítí být dotčeni na svých právech na rámec běžných poměrů v daném území.

Podle Ústavního soudu ČR v případech, kdy nezákonnost aktu veřejné moci je způsobena čistě pochybením na straně správního orgánu, ke zrušení rozhodnutí (v tomto případě veřejnoprávní smlouvy) lze přistoupit jen ve výjimečných případech. Jak uvádí Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 2 As 322/2016 – 39, ze dne 22. 3. 2017, *„zrušit rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem je třeba tehdy, je-li rozumně představitelné, a to i jen jako jedna z více variant toho, k čemu všemu mohlo uvedené porušení ve spojení s dalším navazujícím vývojem řízení vést, že obsah rozhodnutí o věci samé by byl v důsledku tohoto porušení jiný, a navíc nejen jiný, ale současně i nezákonný, než pokud by k porušení nedošlo.“* Podle uvedeného Odbor SR KÚOK usoudil, že smyslem přezkumu není akademické deklarování nezákonnosti, rušení rozhodnutí správních orgánů a vracení věcí k dalšímu řízení v případech, kdy porušení ustanovení o řízení nemusí být vždy okolností, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Jiný výsledek řízení, k němuž možná mohlo dojít, kdyby nedošlo k porušení ustanovení o řízení, však ještě neznamená, že ten výsledek, k němuž došlo skutečně, byl sám o sobě nezákonný. V daném případě žádnou nezákonnost výsledku nelze spatřovat. Za okolností, za nichž bylo rozhodováno, Odbor dopravy MMPv uzavřel veřejnoprávní smlouvu zákonnou, tj. nic v jejím obsahu nenaznačuje rozpor se zákonem. Jinými slovy, pokud by byla věc delegována k posouzení a rozhodnutí jinému správnímu orgánu, u něhož by nevznikaly pochybnosti o jeho nepodjatosti, a stavba rodinného domu, která je předmětem veřejnoprávní smlouvy, by tak byla rozhodujícím správním orgánem posouzena v souladu se zákonem, věc by nemohla být rozhodnuta jinak. Nejedná se tak ani o výjimečný případ dle Ústavního soudu ČR, kdy lze přistoupit ke zrušení rozhodnutí.

Odbor SR KÚOK tak na základě uvedených zjištění usoudil, že i když byla veřejnoprávní smlouva uzavřena podjatou úřední osobou, přičemž měl být správně o skutečnosti, že na MMPv nelze určit jinou úřední osobu pro vyřízení dané věci, informován Krajský úřad Olomouckého kraje, tato nezákonnost nedává sama o sobě důvod ke zrušení předmětné veřejnoprávní smlouvy, protože újma, která by vznikla stavebníkům, kteří nabyli práva (právo umístit stavbu) v dobré víře, převyšuje v tomto případě nad újmu, která tímto vznikla veřejnému zájmu, když v daném případě Odbor SR KÚOK dospěl k závěru, že změnou stavby nedojde k zásahu do veřejných zájmů chráněných příslušnými zvláštními předpisy a jedinou újmu tak zůstává porušení zákonnosti vedeného řízení.

Odbor SR KÚOK tak rozhodl o zastavení přezkumného řízení, vedeného ve věci výše citované veřejnoprávní smlouvy uzavřené dne 20. 8. 2020 mezi [redacted] a [redacted] a Magistrátem města Prostějova ve věci změny umístění stavby s názvem „Novostavba rodinného domu č. 35“ na pozemku parc. č. [redacted] v kat. území Vrahovice, pod SpZn.: OD/1849/2020/Mou.

Poučení o odvolání

Podle ust. § 81 a násl. správního řádu mohou účastníci řízení proti rozhodnutí podat ve lhůtě 15 dnů ode dne jeho doručení odvolání, o kterém rozhoduje Ministerstvo pro místní rozvoj. Odvolání se podává u toho správního orgánu, který rozhodnutí vydal, tj. u Krajského úřadu Olomouckého kraje, Odboru strategického rozvoje kraje, Jeremenkova 40a, Olomouc.

Odvolání musí mít podle ust. § 82 odst. 2 správního řádu jednak obecné náležitosti uvedené v ust. § 37 odst. 2 správního řádu a dále musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Odvolání jen proti odůvodnění je nepřipustné.

Obdrží do vlastních rukou:

1. [redacted]
2. [redacted]
3. Magistrát města Prostějova, Odbor dopravy, nám. T. G. Masaryka 130/14, 796 01 Prostějov

otisk úředního razítka

Bc. Ing. Hana Mazurová
vedoucí oddělení stavebního řádu
Odboru SR KÚOK

Dále obdrží na vědomí:

4. Spis KÚOK/92859/2020/OSR/7515
339 - V/5